

Nýggi sjónleikurin "Sníkurin" eftir Jens Paula Heinesen, rithøvunda, verður í lötuni framfördur á pallinum í Sjónleikarhúsinum, men kortini hava áskoðarnir fingið nýggj sitipláss.

Tá leikhúsið varð víðkað fyri nøkrum árum síðani, var ein venjingarpallur bygdur uppí, har ætlanin var at leikarnir skuldu arbeiða í venjingartíðini.

Eg veit ikki um hesin pallur verður nýttur til hetta endamál, men hann er heppin at hava til at taka í hesum døgum, nú áskoðarnir ikki standa á bakinum á hvørjum øðrum, fyri at keypa atgongumerki.

Tá leikarnir eru komnir á pallin, sleppa áskoðarnir at sessast.

Skiligt er beinanvegin, at her er talan um eitt húski. Mamman ger mat, ein dóttir situr og speglar sær, ein onnur slangar sær við einum blaði, og pápin tykist standa úti í túninum og kaga upp í loft.

ÍLATIN PALLUR

Pallurin - allur sum hann er - er ílatin gult klæði og tú hómar neyv-an, hvat er inni ella úti.

Har sæst beinanvegin, at rúmar ræsur eru fyri tí, sum skal berast fram á palli.

Tað setur avgjørt dám á heildina og vekjur forvitni. Guðrið Poulsen hevur gjørt pallin, og hon hevur stóran part av æruni fyri at úrslitið gjørdist so væleydnað.

Yngst dóttirin Maria (Unn Patursson) reisist úr sessinum við spegilin. vendir sær móti áskoðarunum og sigur: Hvør eri eg?

Tað tykist eitt sindur burturvíð í byrjanini, tí nú kemur lív í á pallinum, og aðrar hendingar koma framvið, sum ikki beinleiðis vísa til spurningin hjá gentuni í byrjanini, og kortini.

LEIÐREGLAN

Gentan setur ikki bert spurnartekin við seg sjálva. Øll sata hvørjum øðrum henda spurning, sum ongantíð verður svaraður, men sum kortini er leiðreglan gjøgnum allan leikin.

Jens Pauli Heinesen skilir mannasálina og torir at sýna okkum áskoðarum, at menniskjan ikki er lítaleys. Tað vita vit kortini, men rithøvundin er meira djárvur í síni frásøgn í hesum leiki, enn hann áður hevur verið í síni skrivning.

Orð og rørlur á palli, standa ikki aftanfyrir leiklist aðrastaðni, og

Fremmandamaður kemur at vitja, sum fullkomiliga broytir gerandisdagin í heiminum. Hann er ókendur fyri leikarunum eins og áskoðarum, og eingin veit, hvaðani gesturin er komin, ella hvar hann fer. Hann hvørur eins bráðliga sum hann kom inn í tilveru. teirra. Var hann bert ein hvørvisjón, sum rithøvundurin nýtti til tess at prógva, hvussu mannasálin kann byggjast - alt eftir umstøðunum, sum tær mynda seg fyri einstaklingin?

haldi hann spældi so væl, at hann hevði uppiborið heiðursløn fyri tað.

Harnæst kundi verið skoytt uppí, at allir leikarnir vóru sera heppisliga valdir, til hvønn leiklut sær.

Fyri ikki at siga ov nógv, so var Nora Bær-entsen mamma, kona, hjákona og krevjandi kvinna í einum.

Dóttirin Maria (Unn Patursson) var lúnut og spilt yngsta barn, sum øll góðtøku. Hon var dárandi og ótolandi um somu tíð, júst sum slíkar gentur eru.

Samanumtikið ein áhuga-verd uppliving, tó at okkurt kundi verið øðrvísi, eitt nú við ljóðinum.

Tá gesturin og konan í húsinum fara í song saman, slókna ljósakeraldini, og fyri at mynda samleguna, kemur eitt ræðuligt ljóð sum fylgimynd.

So óhugnaligt er tað kortini ikki - heldur ikki tá talan er um ótrúskap!

Dárandi hvørvisjón

tað er hugvekjandi at síggja, hvussu føroysk leiklist nú flytir mark og roynir at ímynda veruligt lív - og ikki bert varisliga nertir við trupulleikar og lýtir. Tað hevur verið alt ov vanligur moralur í Føroyum, ikki at "forarga" áskoðaran.

Meingin er júst at arga áskoðaran, so hann noyðist at hugsa sjálvstøðugt.

Heitið á leikinum "Sníkurin" merkir ein snúltari ella parasitt, sum livir av øðrum.

Í hesum føri er sníkurin (Hilmar Joensen) høvudsleikari. Gesturin kemur inn á gólvið, biður um at sleppa at gista hjá fremmandafólki, sum als ikki kenna hann - og hann ikki húskið.

Bráðliga tekur gesturin húsfólkið av ræði, og fær tey at gera tað, sum hon-

um hóvar. Ja, hann sníkir seg inn á tey trý konu-fólkin í húsunum, og leggur tey undir seg - soleiðis at skilja, beint sum tað er sagt. Hilmar Joensen var ímyndina av einum droymara á pallinum - bæði líkamliga og sálarliga. Hann fyllti ósmælðin leiklutin út í æsir.

Eg haldi ikki, at meira skal sigast um innihaldið í leikinum, tí hann skulu fólk sjálvi fara í Sjónleikarhúsið at fregnast eftir.

Leikarnir standa sterkir á pallinum. Laura Joensen, leikstjóri hevur evnað burturvíð nýggjum, og hevur bert síni egnu hugskot og ímynd at halda seg til. Tað er altíð forvitnisligt í sjálvum sær, at nakað verður "loyst úr lagdi" á okkara leiðum, og her er tað eydnast at

samtvinna leik, ljóð, ljós og pallmynd til eina heild.

MAMMA- OG DÓTTUR LUTIR

Mamman (Nora Bær-entsen) og dótturnar Sú-sanna (Ulla Svarrer Wang) og Maria (Unn Patursson), vóru ímyndin av nútíðar ættarliðinum, har veitin millum mammu- og dótturleiklutir falla burtur.

Tær eru eins og vin-konur - flenna og fjasa kanska í so nógv, men kortini. Ung foreldur kenna seg aftur í hesum lutum, og Jens Pauli hevur verið beinrakin, tá hann skapti hesa ímynd.

Hinvegin er pápin Antinis (Kári D. Petersen) í so veruleikafjarur persónur, sum kvinnur flest ikki høvdu skoytt

um á okkara døgum, men tó so - kanska eru menn so keðiligir og einkisigandi, men tað er ikki vanligt.

BESTA HJÁLEIKLUT

Nú kann sigast, at persónarnir á pallinum vóru als ikki vanligir. Tú fekk einki at vita um um-hvørvið, grannar o.a. Tey vóru mest at kalla ein ímynd um menniskjasálina við ymsum fyrbrigdum, sum fleiri persónar eru í einum.

Í Hollywood er verður kappast um at geva leiklistafólki heiðurløn fyri besta spæl, besta handrit o.s.fr.

Har verður eisini latin heiðursløn fyri besta hjáleiklut. Tað var slíkan leiklut Kári D. Petersen hevði í "Sníkinum" og eg

Dagny Joensen